Ταχυδρομος (Βόλος)
22 Ιουνίου 1980

22-6-80

«ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ» ΣΕΛΙΔΑ 11
ΒΟΛΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

«ΟΝΕΙΡΟ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ «ΤΕΧΝΗΣ»

ίας

Β κόκκινο Γ

α πού προ-
ησιμοποίηση
τιμε πώς μὲ
ιρου, απο-
ρρόφηση έ-

ν δλη ἔνταση
τανακλᾶ τὸ
τογραφίζουμε
κουμε σωστὰ
ὸ, θὰ πρέπει

Ἁπλᾶ, σεμνᾶ, ἀθόρυβα, ἡ «Πειραματικὴ Σκηνὴ τῆς Τέχνης» (Θεσσαλονίκης) μᾶς ἔδωσε τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ στὸ Ἀρχαῖο Θέατρο Δημητριάδος τὸ «Ὄνειρο θερινῆς Νυκτὸς» τοῦ Σαίξπηρ. Καὶ ἦτανε πραγματικὰ ἕνα ἀληθινὸ «Ὄνειρο». Ὅσο εἶναι βεβαίως δυνατό, νὰ εἶναι ἀληθινὸ ἕνα... ὄνειρο. Ὡστόσο οἱ νέοι ἠθοποιοὶ τῆς Πειραματικῆς Σκηνῆς μᾶς ἔδωσαν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους. Καὶ μᾶς τὸνε προσέφεραν τόσο ἀληθινὰ καὶ τόσο αὐθόρμητα, αὐτὸν τὸν ἑαυτό τους, πού μᾶς ἔκαναν ν' ἀγγίξουμε καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε ὅλη τὴ ζωντάνια, τὴν χάρη καὶ τὴν ὁμορφιά, τῶν στοχασμῶν τοῦ Τιτάνα αὐτοῦ τοῦ θεάτρου, πού ἀκούει στὸ ὄνομα Σαίξπηρ.

Πῆρανε μέρος οἱ ἠθοποιοί: Χρ. Ἀρνομάλλης (Αἰγέας, Στημόνης), Κ. Καραμπέτη (Ἑλένη, Κυδώνης) Λ. Κουρούδη (Νεράϊδα), Βαρβάρα Μαυρομάτη (Πούκ), Ν. Σεριανόπουλος (Λύσανδρος, Φισούνης), Ἔφη Σταμούλη (Ἱππολίτη, Τιτάνια), Κ. Σφυρικίδης (Θησέας, Ὄμπερον) Σ. Τερζόπουλος (Δημήτρης, Ροκάνης), Γιάννα Τσόκου (Ἑρμία, Καζάνης). Σκηνοθέτης Κ. Χάρις, μετάφραση Β. Ρώτας, συνεργασία Ν. Παπανδρέου.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμε βέβαια τὴν ἀνάλυση τοῦ ἔργου. Πρῶτα γιατὶ εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο σὲ ἀνάλυση ἔργο τοῦ Σαίξπηρ καὶ θὰ χρειαζόταν πολὺς χῶρος καὶ δεύτερο γιατί, καθὼς τὸ ξέρουμε τά «ὄνειρα» δὲν ἀντέχουνε σὲ ἀνάλυση. Μοιάζουνε... «μὲ πομφόλυγας τὰς ὁποίας οἱ παῖδες σχηματίζουσι διὰ τοῦ σάπωνος. Ἡ πομφόλυξ δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἐνόσω φέρει τὸ διαφανὲς αὐτῆς περίβλημα. Τότε ἔχει ποικίλα καὶ ζωηρὰ χρώματα, σχῆμα, σῶμα κίνησιν. Ἅμα ὅμως θελήσετε νὰ γυμνώσητε αὐτὴν τοῦ ἐλαφροτάτου αὐτῆς ἐνδύματος, διὰ νὰ ἰδῆτε τί περιέχει ἐν αὐτῷ, διαλύονται ἀμέσως καὶ χρώματα καὶ σχῆμα καὶ σῶμα καὶ κινήσις καὶ δὲν βλέπετε τίποτε ἐμπρὸς σας», καθὼς θὰ ἔλεγε ὁ Κ. Γαπαρηγόπουλος, γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία.

Πανηγύρι χρωμάτων καὶ σχημάτων, χάριτος καὶ πνεύματος μᾶς πρόσφεραν τὰ παιδιὰ τῆς πειραματικῆς σκηνῆς Θεσσαλονίκης τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ στὸ Ἀρχαῖο θέατρο Δημητριάδος. Καὶ πρὸ παντὸς ἐκεῖνος ὁ ἀλαφροΐσκιωτος, ὁ ἀεικίνητος Πούκ πού ἔμοιαζε μὲ σκέψη παρὰ μὲ ὑλικὸ ὄν. Εἶχε σπάσει — θαρρεῖς — τὸ νόμο τῆς..... βαρύτητας. Ἦταν ἕνα πνεῦμα! Μπορεῖ νὰ ἦτανε τὸ πνεῦμα τοῦ Σαίξπηρ. Ποιὸς ξέρει; Πού ἤθελε νὰ μᾶς πεῖ πώς ὅλοι κρύβουμε μέσ' τὴν καρδιὰ μας ἕναν ἀλαφροΐσκιωτο Πούκ πού τοῦ ἀρέσει νὰ παίζει. Καμιὰ φορὰ ἴσως αὐτὸς ὁ Πούκ τὰ μπερδεύει. Καὶ τότε καλὸ θὰ ἦτανε νὰ τοῦ.... τραβᾶμε λιγάκι τὴν κοτσίδα. Προσοχή ὅμως, μὴν τὸν τρομάξουμε. Γιατὶ ἂν τὸν τρομάξουμε καὶ φύγει ὁ Πούκ ἀπ' τὴν καρδιὰ μας, τότε δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βλέπουμε ὄνειρα. Καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς ὄνειρα δὲν ἀξίζει — βεβαίως — τὸν κόπο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΑΡΔΑΝΗΣ